

ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΟΥ ΘΩΜΑ (Ιω. κ' 19-31) 1 Μαΐου 2022

Ἡ σημερινὴ εὐαγγελικὴ περικοπὴ τῆς Κυριακῆς τοῦ ἀντίπασχα ἀναφέρεται σὲ μιὰ ἀπὸ τὶς ἔμφανίσεις τοῦ Ἀναστάντος Κυρίου στοὺς μαθητές Του. Τὸ γεγονός τῆς Ἀναστάσεως ὑπερβαίνει τὰ ὅρια τοῦ ἱστορικοῦ γεγονότος καὶ ὅλες οἱ σχετικὲς εὐαγγελικὲς διηγήσεις ἀναφέρονται κυρίως στοὺς μάρτυρες, οἱ ὁποῖοι εἶδαν τὸν Ἀναστημένο Χριστὸν ἥ σ' αὐτοὺς ποὺ ἐπισκέψθηκαν τὸ κενὸν μνημεῖο. Αὔτὸ συνέβη ἐπειδὴ ἡ Ἀνάσταση τοῦ Χριστοῦ δὲν ἔμπιπτει στὰ στενὰ πλαίσια τῶν ἱστορικῶν διαπιστουμένων γεγονότων, ἀλλὰ στηρίζεται στὴν ἔμπειρία καὶ στὸ βίωμα τῶν πιστῶν. Προϋποθέτει ὅχι τὴν ἀπόδειξη, δηλαδὴ τὴν ἱστορικὴ ἔρευνα, ἀλλὰ τὴν πίστη στὴ δύναμη τοῦ θεοῦ ποὺ νικᾶ τὸ θάνατο δωρίζοντας στὸ πλᾶσμα Του τὴν ζωήν.

Ἡ ἔμφανιση τοῦ Ἀναστημένου Χριστοῦ σκόρπισε χαρὰ στοὺς φοβισμένους μαθητές. «Ἐχάρησαν οὖν οἱ μαθηταὶ ἰδόντες τὸν Κύριον», σημειώνει ὁ εὐαγγελιστὴς Ἰωάννης. Ἀπὸ τὴν ὄμαδα τῶν μαθητῶν ἔλειπε ὁ Θωμᾶς, ὁ γνωστὸς ὡς Δίδυμος.

Στὸν πηγαῖο ἐνθουσιασμὸ τῶν μαθητῶν ὅτι εἶδαν τὸν Κύριο, ἐκεῖνος προβάλλει τὴν ἀμφιβολία μέσα ἀπὸ τὴν κυριαρχία τῆς λογικῆς «Ἐὰν μὴ ἴδω ἐν ταῖς χερσὶν αὐτοῦ τὸν τύπον τῶν ἥλων, καὶ βάλω τὸν δάκτυλόν μου εἰς τὸν τύπον τῶν ἥλων, καὶ βάλω τὴν χεῖρα μου εἰς τὴν πλευρὰν Αὐτοῦ, οὐ μὴ πιστεύσω».

Ο Θωμᾶς ἐκπροσωπεῖ τοὺς ἀνθρώπους ἐκείνους ποὺ θέλουν νὰ στηρίξουν τὴν πίστη τους στὴ βεβαιότητα τῶν ἀπτῶν ἀποδείξεων καὶ στὴν ἱστορικὴ ἐξακρίβωση, στὸ πείραμα καὶ στὴν αὐτοψία τῶν γεγονότων. Ἡ ἀνάγκη βέβαια αὐτὴ ἀφορᾶ σὲ πολὺ ἀνθρώπινη στάση καὶ δικαιολογημένη γιὰ τὴ φύση μας ἀπαίτηση. Βρίσκεται ὅμως μακρυὰ ἀπὸ τὴν πίστη. Ο Ἀναστημένος Χριστὸς ὀκτὼ μέρες, μετὰ τὴν Ἀνάσταση ξαναεμφανίζεται στοὺς μαθητές, μεταξὺ τῶν ὁποίων βρίσκεται αὐτὴ τὴ φορὰ καὶ ὁ Θωμᾶς, τὸν ὁποῖον καλεῖ νὰ διαπιστώσει ἰδιοχείρως καὶ αὐτοπροσώπως τὴν ἀλήθεια, δηλαδὴ τὴν ταυτότητα τοῦ ἀναστημένου σώματός Του. Ταυτόχρονα ὅμως μακαρίζει στὶς ἐπερχόμενες γενεές ἐκείνους οἱ ὁποῖοι, ξεπερνώντας τὴν περιορισμένης δυνατότητας λογική τους, θὰ πιστεύσουν τὴν ἀλήθεια μὲ τὸν αὐθορμητισμὸ τῆς καρδιᾶς τους, χωρὶς νὰ δοῦν. Αὔτὸ ἄλλωστε εἴναι τὸ νόημα τῆς πίστεως, ἀφοῦ δὲν ἔχει σίγουρα κανένα νόημα νὰ ἀποδεχόμαστε ὅτι βεβαιώνεται λογικά. «Μακάριοι οἱ μὴ ἰδόντες καὶ πιστεύσαντες».

Ἡ Ἀνάσταση τοῦ Χριστοῦ ἔχει σημασία ὅχι ἀπλῶς ὡς γεγονός τῆς νίκης τοῦ Κυρίου κατὰ τῆς φθορᾶς καὶ τοῦ θανάτου, ἀλλὰ ὡς γεγονός τῆς τελικῆς κυριαρχίας τῆς ζωῆς ποὺ

διοχετεύεται ως δυνατότητα στὴν ὑπαρξη τοῦ κάθε ἀνθρώπου.

Ἄδελφοί μου,

Τὸ σημερινὸ εὐαγγέλιο εῖναι στ' ἀλήθεια δυνατὸ μήνυμα ζωῆς, χαρᾶς καὶ αἰσιοδοξίας. Ζωῆς, διότι ὁ Χριστὸς ἀνέστη ἐκ νεκρῶν καὶ χάρισε στοὺς ἀνθρώπους τὴν αἰωνιότητά Του. Χαρᾶς, διότι μετέβαλε τὴν κατήφεια καὶ τὴν ἀγωνία τοῦ θανάτου σὲ δυνατότητα ἀναστάσεως. Καὶ αἰσιοδοξίας, διότι τροφοδοτεῖ τὴν ἀνθρώπινη ἐλπίδα, ποὺ εῖναι ἡ βασικὴ προϋπόθεση δημιουργίας, ἰσορροπίας καὶ κυριαρχίας τῆς ζωῆς.

[dkpdf-button]